

Danielle Steel

Van onschatbare waarde

**Drie dochters en
een bijzondere erfenis**

deel 1

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

Timmie Parker zat met één been onder zich gevouwen aan haar bureau. Zodra de ochtendstress was toegenomen, had ze om haar lange blonde haren een elastiekje gebonden waar rond lunchtijd vier potloden en een pen uit staken. Ze droeg een schone, maar gekreukelde geruite blouse met opgestroopte mouwen over een tanktop en een gescheurde spijkerbroek met hoge Converse-sneakers, maar geen make-up. Met haar een meter tachtig had ze het lange, slanke postuur van haar vader. Ze was negenentwintig jaar en had een master in maatschappelijk werk van de universiteit van Columbia. Op dit moment werkte ze voor een stichting die gratis of goedkope woonruimte zocht in New York voor in aanmerking komende daklozen en die ochtend was ze al sinds zes uur bezig om haar achterstand in te halen. Op haar bureau lag een stapel dossiers. Hoewel ze graag voor alle gevallen onderdak zou hebben gevonden, wist ze dat ze hooguit een of twee rechthebbende cliënten zou kunnen huisvesten, als ze geluk had en bij overheidsinstanties

en andere organisaties aan de bel bleef trekken. ‘Rechthebbend’ werd gebruikt als verzamelterm om de mensen die de meeste hulp nodig hadden te selecteren.

Het was een snikhete dag in juli en zoals gewoonlijk deed haar airco het niet. Het beloofde een dag te worden waarop alles anders liep dan ze wilde, zo’n dag waarop ze aan een paar van haar wanhopigste cliënten slecht nieuws zou moeten overbrengen. Teleurstelling hoorde er helaas bij. Ze wond zich voortdurend op over de onrechtvaardigheden in het systeem en haar onvermogen om haar cliënten te helpen. Daklozen helpen was al sinds haar tienerjaren haar passie. Ze was toegewijd en meelevend, maar maakte zich ook vaak erg kwaad. In haar jeugd had ze onder het avondeten vaak tirades over sociale vraagstukken afgestoken, en later had ze haar best gedaan er iets aan te doen. Timmie Parker was een volhouder – onvermoeibaar zette ze zich in voor de mensen die ze hielp. En zodra ze onderdak voor hen had gevonden, liet ze hen niet in de steek. Als haar cliënten eenmaal geïsoleerd in een piepkleine eenkamerwoning van de overheid zaten, zonder het opvangsysteem waar ze op straat op konden rekenen, liepen ze het risico ten prooi te vallen

aan gevoelens van eenzaamheid en wanhoop en aan zelfmoordgedachten.

Timmie had wel honderd geweldige ideeën om alles beter te laten functioneren, maar er was nooit genoeg geld of ondersteuning. Tijdens de economische crisis waren armoedeprogramma's wegbezuinigd en particuliere stichtingsfondsen geslonken, maar de overheid wilde niet luisteren. Het was vechten tegen de bierkaai wanneer haar cliënten een jaar of langer moesten wachten voordat ze een gratis afkickprogramma konden volgen of voor een woning in aanmerking kwamen. Vrouwen waren er op straat slechter aan toe dan mannen, en in de opvangcentra werden ze vaak het slachtoffer van geweldsmisdrijven. Elke dag had Timmie met bergen bureaucratische rompslomp te maken, als ze mensen moest helpen bij het invullen van aanvraagformulieren voor een arbeidsongeschiktheidsuitkering of een identiteitskaart. Voor tieners had ze altijd een zwak, maar die waren makkelijker door te verwijzen naar allerlei jongerenvoorzieningen in de stad, en op straat waren ze beter in staat om te overleven. Die ochtend had ze nog vóór twaalf uur al zes cliënten gezien, en 's middags verwachtte ze er nog een stuk of tien. Ze ging 's avonds zelden

voor acht of negen uur en soms zelfs pas rond middernacht naar huis en was elke dag al heel vroeg op kantoor. Haar werk was haar leven, en meer verlangde ze voorlopig niet.

Als student had ze samengewoond met een man die haar met haar beste vriendin had bedrogen. Daarna was ze verloofd geweest met een ander die haar ook had bedrogen, hoewel tenminste niet met iemand die ze kende. Nadat ze het had uitgemaakt had ze al haar liefde, passie en energie in haar werk gestoken, en in de afgelopen twee jaar had ze geen enkele date gehad. Ze zei vaak dat de vrouwen in haar familie pech hadden. Haar jongere zus Juliette viel altijd op losers. Die parasiteerden zo lang mogelijk op haar, maakten misbruik van haar goedheid en haar vriendelijke aard, en als ze haar helemaal hadden uitgemolken, dumpten ze haar voor een ander. De enige die zich erover verbaasde was haar zus, die er nog maanden om hilde, totdat ze een nieuwe vlam had die net zo erg was.

Hun moeder, Véronique, was na haar scheiding twintig jaar lang lief en aardig geweest voor hun charmante, aantrekkelijke vader, die eveneens een bedrieger bleek te zijn. Ze was erachter gekomen dat hij tijdens hun hele huwe-

lijk, dat door een drieëntwintigjarig supermodel op de klippen was gelopen, overspelig was geweest. Sindsdien had hij een spoor van mooie vrouwen achtergelaten, terwijl Véronique hem verontschuldigde met opmerkingen als: 'Je weet toch hoe je vader is.' Timmie wist maar al te goed hoe haar vader was, en uiteindelijk was ze tot de conclusie gekomen dat mannen allemaal hetzelfde waren. Charmant, vaak aantrekkelijk, en zelden eerlijk, want ze logen, en bedrogen en gebruikten vrouwen. De band met haar vader was dan ook nooit hecht geweest. Ze was geschokt toen ze ontdekte dat de mannen met wie ze omging geen haar beter waren, al waren ze niet zo charmant en aantrekkelijk als haar vader, die een meester in de kunst van het verleiden was. Er waren maar weinig vrouwen die hem konden weerstaan. Hij kon zo innemend zijn dat hij iedereen naar zijn hand wist te zetten, een eigenschap waaraan ze een hekel had gekregen. Omdat ze charmante mannen niet kon uitstaan, beschuldigden haar moeder en zussen haar ervan dat ze alle mannen haatte. Dat was niet zo, beweerde ze, alleen de leugenaars en bedriegers, en mannen die op haar vielen. Ze ging er onmiddellijk van uit dat er iets mis met hen was als ze haar leuk vonden.

Alleen hun jongste zus, Joy, was aan hetzelfde lot ontkomen. Zij was altijd het lievelingetje van hun vader geweest, omdat ze zo mooi was en zo op hun moeder leek, die op haar tweenvijftigste nog steeds een schoonheid was. Véronique en Joy hadden allebei een dikke bos donker haar, een porseleinen huid en violetkleurige ogen, hoewel Joy langer was dan haar moeder en in haar studententijd als model had gewerkt. Al sinds ze kon praten had ze hun vader steeds om haar vinger kunnen winden en alles van hem gedaan gekregen, terwijl ze zich van hen allemaal afzijdig hield. Joy was de onafhankelijkste van het stel, en ze hield ook de mannen in haar leven op een afstand. Het was duidelijk dat ze bang was om te worden gekwetst. Ze kreeg telkens een verhouding met een man die aan de andere kant van het land woonde of die net zo op zijn carrière gefocust was als zij, zodat ze hem op armlengte kon houden. Haar mannen leken allemaal dol op haar te zijn, maar ze waren nooit in de buurt.

Timmie mocht er graag op wijzen dat ze geen van allen een goede relatie hadden, iets wat ze toeschreef aan 'de vloek van onze familie', zoals ze het noemde. In haar ogen had hun vader hen veroordeeld tot een noodlottige

voorkeur voor de verkeerde man. Dat was een eigenschap die ze tot dusver niet had kunnen veranderen, en nu probeerde ze dat niet eens meer. Ze had te veel andere dingen om zich druk om te maken, en het vinden van onderdak voor haar cliënten vond ze veel belangrijker dan de ware jakob tegen het lijf lopen. Op dit moment kon dat haar echt niets schelen.

De telefoon op haar bureau ging, tussen twee cliënten door, terwijl ze eigenlijk de mensen wilde zien die op haar zaten te wachten. Even overwoog ze om hem naar de voicemail te laten doorschakelen, maar omdat ze een cliënt in nood niet in de steek wilde laten en ook geen telefoontje wilde mislopen van een van de woningbouwverenigingen die ze die ochtend had gebeld en gemaïld, nam ze gestrest op.

‘Met Timmie Parker,’ zei ze op zakelijke toon. Ze was geen warme hartelijke persoonlijkheid, hoewel ze, zoals uit haar baan bleek, een goed hart had.

‘Dag Timmie. Met Arnold,’ stelde de beller zich voor. Er liep een koude rilling over haar rug toen ze de vertrouwde stem hoorde. Het was Arnold Sands, haar vaders advocaat en zijn beste vriend. Ze kende hem al sinds haar kindertijd. Haar vader was het afgelopen jaar ern-

stig ziek geweest, nadat hij door een beroerte hulpbehoevend was geworden en in een verpleeghuis was geplaatst. Twee weken daarvoor was ze nog bij hem op bezoek geweest en toen was hij telkens even weggeraakt terwijl ze stil naar hem zat te kijken en zijn hand vasthield. Hij was aan zijn linkerkant verlamd, en het was akelig om hem zo verzwakt te zien. Tot hij die beroerte kreeg was hij altijd zo vitaal geweest en hij zag er jaren jonger uit dan hij was. Het afgelopen jaar was hij, tachtig jaar nu, langzaam achteruitgegaan. En hoewel ze zijn levensstijl had afgekeurd, was het toch vertroostend om te weten dat ze een vader had. Ze koesterde nog altijd de stille hoop dat er op een dag een keerpunt zou komen, zodat ze een eerlijke relatie konden hebben en hij op magische wijze iemand zou worden die ze kon bewonderen en op wie ze kon rekenen. Vanzelfsprekend wist ze dat zoiets nooit zou gebeuren, maar zolang hij nog leefde, klampte ze zich vast aan die hoop. Hij was er nooit voor hen geweest, niet voor haar moeder en niet voor haar zussen en haar. Haar moeder had het hem vergeven, maar Timmie niet.

‘Het spijt me dat ik je op je werk bel,’ zei Arnold.

Hij klonk serieus en Timmie besepte onmiddellijk waarom hij belde. ‘Pap?’

‘Hij is gisteravond rustig ingeslapen.’

Natuurlijk wisten ze allemaal dat het onontkoombaar was, en het had langer geduurd dan ze hadden verwacht. Juliette was een paar keer per week naar hem toe gegaan, maar Joy had hem al twee maanden niet bezocht. Ze woonde in L.A. en had het druk, maar ze leek het er vooral erg moeilijk mee te hebben om hem in deze toestand te zien. Ze deed er alles aan om zich eraan te onttrekken. Timmie had hem om de paar weken bezocht, ook al vond ze het vreselijk. En hun moeder had hem een maand geleden gezien, in juni, voordat ze voor de zomer naar Zuid-Frankrijk was afgereisd. Véronique had voor twee maanden een huis in Saint-Tropez gehuurd en voor haar vertrek had ze een dag met Paul doorgebracht. Tegenover Timmie had ze bekend dat ze bang was dat het wel eens de laatste keer kon zijn dat ze hem zag, maar ze hadden alles tegen elkaar gezegd wat er te zeggen viel. Wat ze haar dochter niet had verteld was dat Paul zich voor zijn vele tekortkomingen als echtgenoot, en zelfs als vriend, had verontschuldigd, en dat ze in goede verstandhouding afscheid hadden genomen. Ze had